

XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXXX/X, v katastrálnom území (k.ú.) G., a taktiež na parcelách registra „M.“, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX: XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX v k. ú. G. pre stavebníka MH Invest, s. r. o. so sídlom Mlynské Nivy č. 44/A, 821 09 Bratislava v zastúpení spoločnosti PROMT, s. r. o.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

3. Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky ako odvolací orgán rozhodnutím č. 23219/2017/SV/57680 zo dňa 23.08.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) potvrdilo prvostupňové rozhodnutie, pričom sa vysporiadalo s námietkami žalobcu.

- K námietke týkajúcej sa nezákonnosti rozhodnutia z dôvodu porušenia rôznych právnych predpisov žalovaný uviedol, že nezistil žiadne pochybenia, nesprávnosti či nezákonnosti. Práve naopak, okresný úrad postupoval v súlade s platnou právnou úpravou a v konaní boli dodržané procesné a iné práva žalobcu. Žalobca pritom nekonkretizoval, akým konaním okresného úradu mali byť jeho práva porušené a odvolací orgán žiadne takéto porušenie nezistil.

- K námietke, že sa okresný úrad nezaoberal všetkými písomne uplatnenými námietkami žalobcu v liste zo dňa 27.02.2017 - Pripomienky, stanoviská a námietky proti vydaniu stavebného povolenia č. OU-NR-OVBP2-2017/009356-004 zo dňa 14.02.2017, odvolací orgán uviedol, že okresný úrad sa dostatočným spôsobom zaoberal všetkými námietkami odvolateľa, rozhodol o nich a toto rozhodnutie aj riadne odôvodnil.

- K námietke, že stavebný objekt sa má realizovať na pozemkoch neuvedených v osvedčení o významnej investícii č. 20801/2015-1000-33509 zo dňa 13.07.2015 vydanom Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky na stavbu „Vybudovanie strategického parku“ a podľa jeho doplnenia č. 20801/2015-1000-35613 zo dňa 22.07.2015, žalovaný uviedol, že jednotlivé parcely boli vytvorené geometrickým plánom č. 323/2015 (resp. geometrickým plánom č. 43/2016 a geometrickým plánom č. 98/2016) k. ú. G., ktorým došlo k ich prečíslovaniu. Z uvedeného je zrejmé, že táto námietka nie je dôvodná, pretože objekt predmetnej stavby sa realizuje na pozemkoch, ktoré sú uvedené v citovaných osvedčeniach.

- K námietke, že voči rozhodnutiu vydanému Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z. z.“ alebo „zákon o posudzovaní vplyvov“ alebo „zákon EIA“), resp. rozhodnutiu o rozklade podal žalobca správne žaloby, odvolací orgán poukázal na skutočnosť, že o žalobách doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté a ani im nebol priznaný odkladný účinok. Rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní a rozhodnutie o rozklade sú tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutia a správne orgány sú nimi viazané.

- K námietke, že okresný úrad upustil od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania, odvolací orgán uviedol, že stavebný úrad tak môže urobiť, ak sú mu dobre známe pomery staveniska a žiadosť poskytuje dostatočný podklad pre posúdenie navrhovanej stavby. V danom prípade stavebný úrad skonštatoval splnenie podmienok uvedených v § 61 ods. 2 stavebného zákona a rozhodol o aplikácii tohto ustanovenia, s čím sa odvolací orgán stotožnil.

- K požiadavke žalobcu, aby mu z titulu účasti v konaní bolo podľa § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) ešte pred vydaním rozhodnutia o odvolaní umožnené vyjadriť sa ku všetkým podkladom rozhodnutia v úradnom spise a navrhnúť doplnenie podkladov rozhodnutia, odvolací orgán uviedol, že podklad pre rozhodnutie odvolacieho orgánu tvoril predložený spisový materiál okresného úradu súvisiaci s vecou, pričom žiadne nové dôkazy, ktoré by bol žalovaný povinný oznámiť účastníkom konania s možnosťou vyjadriť sa k nim, neboli v priebehu odvolacieho konania predložené. Odvolací orgán v tejto súvislosti upozornil, že zákon správnemu orgánu neprikazuje vyzývať účastníkov konania v čase pred vydaním rozhodnutia v odvolacom konaní k vyjadreniu sa k podkladom, z ktorých toto rozhodnutie vychádza. Ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku zaväzuje správny orgán len umožniť účastníkom konania vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, pričom aktívna úloha je v takomto prípade na samotných účastníkoch konania.

II. Konanie pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

4. Preskúmané rozhodnutie napadol žalobca správnou žalobou, domáhajúc sa jeho zrušenia z dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e) a g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) a tiež zrušenia prvostupňového rozhodnutia okresného úradu.

5. Celý proces vydávania stavebného povolenia označil žalobca za nezákonný z dôvodu nenaplnenia podmienok podľa § 32 ods. 2 stavebného zákona. Uvedené ustanovenie sa použije v prípadoch, keď je územie dostatočne zaregulované územným plánom obce alebo zóny a v tomto kontexte je potrebné oboznámiť sa s územným plánom Mesta Nitra. Tento určuje funkčné využitie územia, ale nedefinuje

priestorové regulatívy zástavby a ani dopravnú koncepciu obslužiteľnosti priemyselného parku a z toho dôvodu sám ustanovuje podmienku spracovania územnoplánovacej dokumentácie na úrovni zóny, ktorá však do dnešného dňa vypracovaná nebola. Územný plán Mesta Nitra bol schválený v roku 2003 a následne boli spracované jeho zmeny a doplnky č. 1 až 5. V územnom pláne je vymedzené územie priemyselného parku sever, avšak nie je vymedzená hranica strategického parku a v predmetných dokumentoch územného plánu vôbec nie je definované územie pre strategický park.

6. Žalobca ďalej namietal, že nedošlo k posudzovaniu vplyvov na životné prostredie strategického parku, nebolo nijako doriešené dopravné napojenie, resp. vyústenie dopravy. Taktiež mal správny súd zohľadniť aj porušenie § 62 ods. 1 stavebného zákona, pretože vzhľadom na okolnosť absencie územného rozhodnutia bolo nutné, aby dokumentácia spĺňala zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny.

7. Žalobca tiež poukázal na nerešpektovanie § 9 ods. 2 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona (ďalej len „vyhláška č. 453/2000 Z. z.“) a na nespornú skutočnosť, že stavba je súčasťou stavby „Príprava strategického parku Nitra“ a je teda evidentné, že ide o súbor stavieb, pričom žiadny zastavovací plán celého súboru stavieb v komplexnej rovine v rámci výstavby a realizácie „Strategického parku Nitra“ zo strany stavebníka v stavebnom konaní v súvislosti s projektovou dokumentáciou doložený nebol. Uvedenú skutočnosť, ktorú od začiatku namietal, správne orgány nijako nezohľadnili.

8. Žalobca ďalej tvrdil, že z podkladov, z ktorých stavebný úrad pri vydávaní rozhodnutia v stavebnom konaní vychádzal, konkrétne z podkladov týkajúcich sa dopravného napojenia stavieb a hlavne vyústenia dopravy na cestu I/64 (ktorých stavieb sa má stavebné povolenie týkať), je toto dopravné napojenie (a už vôbec nie jeho vplyvy na životné prostredie), absolútne nepreskúmateľné a nezistiteľné.

9. Žalobca poukazoval na to, že ohľadne strategického parku neprebehlo zisťovacie konanie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. Samotný strategický park teda nebol posudzovaný z hľadiska vplyvov na životné prostredie, v dôsledku čoho je potrebné konštatovať nezákonnosť stavebného povolenia a tým pádom aj napádaného rozhodnutia.

10. Žalobca poukazoval na to, že vo veci vydania stavebného povolenia ide o rozhodovací proces súvisiaci s výstavbou a realizáciou strategického (priemyselného) parku v Nitre, teda o investíciu extrémne veľkého rozsahu, s čím je spojený výrazný dopad výstavby na životné prostredie, a preto bolo potrebné postupovať v súlade s ustanoveniami Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia publikovanému pod č. 43/2006 Z. z. (ďalej len „Aarhuský dohovor“). Preskúmaným rozhodnutím nebol účel Aarhuského dohovoru rešpektovaný, keďže s relevantnými námietkami žalobcu sa žalovaný nevysporiadal alebo sa vysporiadal len vo formálnej rovine, bez zrejmeho zohľadnenia podstaty veci v jednotlivých konkrétnych vytykaných nedostatkoch. Prístup k spravodlivosti je vždy potrebné chápať nielen po formálnej, ale aj v materiálnej rovine, teda, že sa s podaniami a opravnými prostriedkami kompetentné orgány pôsobiace na úseku životného prostredia aj relevantne budú zaoberať, k čomu v tomto prípade nedošlo.

11. Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 15S/26/2017-496 zo dňa 21.09.2021 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu zamietol.

12. Správny súd poukázal na to, že žalobca nie je stavebníkom predmetnej stavby, nie je osobou, ktorá má vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb. Z administratívneho spisu vyplýva, že stavba sa realizovala v k. ú. G. na konkrétnych parcelách, pričom žalobca nie je vlastníkom týchto pozemkov a nie je vlastníkom ani susedných pozemkov, teda jeho vlastnícke práva nemôžu byť žiadnym spôsobom dotknuté. Žalobcovi teda nemožno priznať postavenie účastníka stavebného konania podľa § 59 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) stavebného zákona. Správne orgány konali so žalobcom ako s účastníkom stavebného konania v zmysle § 59 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, čo znamená, že žalobca bol účastníkom stavebného konania ako osoba, ktorej toto oprávnenie vyplývalo z osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 24/2006 Z. z. (§ 24 až 27 tohto zákona), teda ako dotknutá verejnosť. Žalobca bol taktiež účastníkom konania vedeného na Ministerstve životného prostredia Slovenskej republiky podľa zákona č. 24/2006 Z. z., ktoré bolo ukončené vydaním záverečného stanoviska č. 4783/2016-1.7/pl zo dňa 04.11.2016 a v ktorom ministerstvo súhlasilo s realizáciou navrhovanej činnosti „Automotive Nitra Project - Fáza 2“ za predpokladu splnenia podmienok a realizácie opatrení uvedených v kapitole VI.3 tohto záverečného stanoviska. Záverečné stanovisko ministerstva nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2017. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti vyjadril správny súd názor, že žalobu žalobcu je potrebné posudzovať v zmysle § 178 ods. 3 SSP, teda ako podanú zainteresovanou verejnosťou. Aktívne legitimovaná na podanie žaloby je okrem iných i fyzická osoba za predpokladu, že bola rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená

na svojich právach alebo právom chránených záujmoch, pričom tvrdenie o takomto ukrátení musí byť súčasťou správnej žaloby v rámci jej žalobných bodov. Žaloba podaná žalobcom v predmetnej veci, teda proti rozhodnutiu v stavebnom konaní, takéto tvrdenie obsahuje, avšak žalobca v nej žiadnym spôsobom nevymedzil konkrétne práva, na ktorých mal byť týmto rozhodnutím ukrátený, resp. ktoré jeho práva mali byť porušené alebo priamo dotknuté.

13. K námietke žalobcu o nezákonnosti celého procesu vydávania stavebného povolenia s ohľadom na nenaplnenie podmienok podľa § 32 ods. 2 stavebného zákona správny súd uviedol, že prvou podmienkou, kedy sa nevyžaduje územné rozhodnutie, je, že ide o umiestnenie strategického parku, resp. o prípravu územia na realizáciu strategického parku, na ktoré bolo vydané osvedčenie o významnej investícii v zmysle zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 175/1999 Z. z.“). V predmetnej veci sa stavebné konanie týkalo „Prípravy strategického parku Nitra fáza 2 - stavebný objekt SO 640.2 Verejné osvetlenie parkoviska OV, II. fáza“. Účelom celej tejto investície je výstavba objektov, ktoré majú slúžiť pre výrobu automobilov spoločnosti Jaguar Land Rover Slovakia s. r. o., ktorá bude umiestnená pri existujúcom priemyselnom parku Nitra - Sever. Ide o výstavbu objektov na prípravu územia na realizáciu strategického parku. Ministerstvo hospodárstva SR vydalo osvedčenie č. 20801/2015-1000-35613 zo dňa 22.07.2015 a osvedčenie č. 20801/2015-1000-33509 zo dňa 13.07.2015 pre stavbu „vybudovanie strategického parku“ a táto stavba je významnou investíciou a jej uskutočnenie je vo verejnom záujme podľa zákona č. 175/1999 Z. z. Týmto bola teda jednoznačne splnená podmienka stanovená v § 32 ods. 2 stavebného zákona, kedy sa nevyžaduje vydanie územného rozhodnutia na umiestnenie strategického parku a na prípravu územia na realizáciu strategického parku.

14. Druhou podmienkou, kedy sa podľa správneho súdu nevyžaduje vydanie územného rozhodnutia, je, že priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie územia, ktoré nie je v rozpore s ich umiestnením, vyplýva z územného plánu obce alebo z územného plánu zóny. V predmetnej veci umiestnenie výstavby nového závodu na výrobu automobilov nie je v rozpore s platnou územnopláňovacou dokumentáciou Mesta Nitra a vyplýva z územného plánu mesta, ktorý bol schválený všeobecne záväzným nariadením Mesta Nitra č. 3/2003 v znení dodatkov č. 1 až 5. Sám žalobca v podanej žalobe tvrdil, že v aktuálnom územnom pláne Mesta Nitra je vymedzené územie priemyselného parku sever (ale nie je vymedzená hranica strategického parku a nie je definované územie pre strategický park) s tým, že strategický park ako taký v územnom pláne Mesta Nitra nie je obsiahnutý. V územnom pláne Mesta Nitra sú uvedené čísla lokalít s funkčným využitím „priemyselný park sever“ a termín „strategický park“ sa v územnom pláne Mesta Nitra neuvádza, pretože termín „strategický park“ bol zavedený do stavebného zákona s účinnosťou od 17. 10. 2015 zákonom č. 254/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, a ktorým sa dopĺňa zákon č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Z uvedených dôvodov potom termín „strategický park“ nie je zahrnutý v územnom pláne Mesta Nitra, nakoľko dodatok č. 5 k VZN č. 3/2003 bol schválený mestským zastupiteľstvom Mesta Nitra dňa 11.06.2015, kedy ešte uvedený termín nebol v našom právnom poriadku definovaný.

15. Správny súd pripomenul, že pred vydaním rozhodnutia si prvostupňový správny orgán zabezpečil záväzné stanovisko Ministerstva životného prostredia SR č. 20718/2017 zo dňa 09.05.2017, podľa ktorého je navrhovaná činnosť z koncepčného hľadiska v súlade so zákonom o posudzovaní, s rozhodnutiami vydanými Ministerstvom životného prostredia SR podľa zákona o posudzovaní a ich relevantnými podmienkami.

16. K námietke nepredloženia zastavovacieho plánu v zmysle § 9 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. správny súd uviedol, že prvostupňový správny orgán vychádzal z projektovej dokumentácie, ktorej súčasťou je aj celková situácia tejto stavby. Činnosť súvisiaca so stavebným objektom „SO 640.2 Verejné osvetlenie parkoviska OV, II. fáza“, bola riešená v projekte „Automotive Nitra - Project - Fáza 2“ a bola posudzovaná v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z. Výsledkom tohto konania bolo záverečné stanovisko Ministerstva životného prostredia SR č. 4783/2016-1.7/pl, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2017.

17. Za nedôvodnú považoval správny súd aj námietku uvedenú v časti III. 4 podanej žaloby týkajúcu sa dopravného napojenia, vyústenia dopravy na cestu I/64, napojenia na rýchlostnú komunikáciu R1A, keďže tieto predmetom stavebného povolenia neboli, a preto ani v súdnom konaní nebol dôvod sa touto námietkou zaoberať.

18. K námietke, že v rámci strategického parku neprebehlo zisťovacie konanie podľa zákona č. 24/2006 Z. z., resp. že strategický park nebol posudzovaný z hľadiska vplyvov na životné prostredie, správny súd

poznámenal, že citovaný zákon nepozná pojem strategický park, preto nie je možné viesť ani zisťovacie konanie v rámci tohto zákona, ktoré by sa týkalo strategického parku.

19. Žalobca v žalobe poukazoval na § 18 ods. 2 písm. b) zákona č. 24/2006 Z. z., tvrdiac, že v zmysle platnej legislatívy je v prípade realizácie stavieb v rámci strategických parkov daná zo zákona povinnosť viesť zisťovacie konanie, a to bez akýchkoľvek determinantov. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že predmetom zisťovacieho konania o posudzovaní vplyvov navrhovanej činnosti alebo zmeny navrhovanej činnosti (ďalej len „zisťovacie konanie“) musí byť každá navrhovaná činnosť uvedená v prílohe č. 8 v časti B. V prílohe č. 8 (Zoznam navrhovaných činností podliehajúcich posudzovaniu ich vplyvu na životné prostredie) je uvedený, okrem iných, bod 9 a položka 15, kde pre činnosť „Projekty budovania priemyselných zón vrátane priemyselných parkov“ v časti B (zisťovacie konanie) je uvedená prahová hodnota „bez limitu“, čo podľa správneho súdu znamená, že takáto činnosť sa stáva predmetom zisťovacieho konania automaticky. V súvislosti s touto námietkou poukázal správny súd opätovne na skutočnosť, že Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, odbor posudzovania vplyvov na životné prostredie vydalo záverečné stanovisko pod č. 4783/2016-1.7/pl. dňa 04.11.2016 k navrhovanej činnosti „Automotive Nitra Project - Fáza 2“, v ktorom vyjadrilo súhlas s touto navrhovanou činnosťou za predpokladu splnenia tam uvedených podmienok a realizácie opatrení. Nakoľko povinné hodnotenie vykonal ústredný orgán štátnej správy (Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky), správne orgány boli povinné z tohto právoplatného rozhodnutia vychádzať a bolo pre nich záväzné. Tento stav bol rozhodujúci aj pre správny súd, a to s poukazom na ustanovenie § 135 ods. 1 SSP.

20. Poukaz žalobcu na ustanovenie čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru vyhodnotil správny súd iba ako všeobecné konštatovanie nesúladu napadnutého rozhodnutia, resp. postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal s účelom Aarhuského dohovoru, bez konkrétneho tvrdenia jeho porušenia na podklade vlastných úvah a záverov, alebo iných skutočností, na základe ktorých by mal správny súd dospieť k inému záveru, než je uvedený v napadnutom rozhodnutí a bez uvedenia, s ktorými konkrétnymi námietkami alebo argumentmi žalobcu sa žalovaný nevyšporiadal. Všeobecnosť námietky neumožňovala jej prieskum správnym súdom.

21. Námietky a pripomienky vznesené substitútom právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 24.08.2021 vyhodnotil správny súd ako podané oneskorene, po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie správnej žaloby zainteresovanej verejnosti. Preto sa nimi správny súd nezaoberal a neposudzoval ich. Zdôraznil, že rozšírenie žaloby o ďalšie žalobné body je možné len v prekluzívnej lehote určenej pre jej podanie. Keďže ďalšie námietky boli uplatnené až po uplynutí lehoty podľa § 62 ods. 1 v spojení s § 181 ods. 3 SSP, správny súd už na tieto námietky prihliadať nemohol.

III. Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

22. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť, v ktorej zrekapituloval a zhrnul väčšinu svojich námietok a pripomienok z administratívneho konania, resp. uplatnených v rámci správnej žaloby. Z kasačnej sťažnosti bolo možné vyabstrahovať, že sťažovateľ:

- Namietol posudzovanie jeho aktívnej legitímácie podľa § 178 ods. 3 SSP a trval na tom, že je potrebné ju odvodzovať (aj) od § 178 ods. 1 SSP, keďže ako fyzická osoba bol napadnutým rozhodnutím žalovaného, ako aj stavebným povolením, ukrátený na svojich právach, a to z dôvodu, že je vlastníkom susediacich pozemkov. Je riadnym účastníkom povoľovacích konaní v rámci vybudovania predmetného strategického parku a obdobne sa ho priamo dotýka aj z toho dôvodu, že pre túto stavbu bol „približne vyvlastnený a vyvlastňovaný.“

- Poukázal na to, že prednosta OÚ Nitra A. F. L., H., ktorý bol prednostom v rokoch 2016-2020 a riadil jednotlivé odbory tohto úradu, sa v júni 2021 stal prokuristom MH Invest, s.r.o. Je podľa sťažovateľa úplne zrejmé, že prednosta OÚ Nitra mal eminentný záujem na úspešnom vedení a zrealizovaní administratívnych konaní týkajúcich sa výstavby strategického parku, resp. keď v týchto vystupovala ako stavebník spoločnosť MH Invest s.r.o. a výrazne je tu zjavné podozrenie, že tento človek dostal post prokuristu v spoločnosti MH Invest, s.r.o. „za odmenu“. Je teda zrejmé, že už v čase vydávania žalovaného správneho rozhodnutia tu boli pochybnosti o nepredpojatosti, teda správny orgán bol vylúčený a tým aj neoprávnený na vydanie rozhodnutia.

- Namietol porušenie § 32 ods. 2 stavebného zákona, pretože aplikácia tohto ustanovenia je možná len v prípadoch povoľovania stavieb tvoriacich významnú investíciu v podobe výstavby strategického parku ako takého, ale nie už v prípade povoľovania stavieb tvoriacich jednotlivé ďalšie významné investície alebo investície, ktoré sa budú realizovať v rámci strategického parku, čím došlo aj k porušeniu § 62 ods. 1 písm. a) stavebného zákona,

- Namietol porušenie § 9 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z.z., v zmysle ktorého mala projektová dokumentácia obsahovať celkovú situáciu (zastavovací plán) celého súboru stavieb, vrátane zariadenia staveniska,
- Namietol neriešenie dopravného napojenia povoľovanej stavby, resp. vyústenia dopravy na cestu I/64,
- Namietol absenciu vykonania posudzovania dopadu na životné prostredie v zmysle § 24 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z.z. v súvislosti s povoľovanou stavbou,
- Namietol porušenie práv účastníka konania vyplývajúcich z § 33 ods. 2 správneho poriadku,
- Namietol nevysporiadanie sa s aplikáciou Aarhuského dohovoru správnym súdom,
- Namietol, že správny súd sa nevyporiadal s argumentáciou právneho zástupcu žalobcu prednesenou na súdnom pojednávaní, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozsudku.

23. Ku kasačnej sťažnosti sa písomne vyjadril žalovaný. Kasačnú sťažnosť považuje za nedôvodnú, sťažovateľ v nej opakuje väčšinou totožné argumenty, s ktorými sa správny súd už vyporiadal v rozsudku, ktorý je vecne správny, náležite odôvodnený, nevzbudzujúci žiadne pochybnosti o jeho zákonnosti. Kasačná sťažnosť uvádza aj skutočnosti, ktoré neboli uplatnené v správnej žalobe, a preto sa k nim logicky nemohol správny súd vyjadriť. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 441 SSP.

24. Ku kasačnej sťažnosti sa písomne vyjadril aj ďalší účastník 1/ - spoločnosť MH Invest, s.r.o. a navrhol ju odmietnuť, alternatívne zamietnuť. Ďalší účastník 1/ vo vyjadrení:

- Pripomenul, že sťažovateľ v priebehu administratívneho konania nikdy netvrdil, že je účastníkom z titulu vlastníctva susedných pozemkov a netvrdil to ani v správnej žalobe. Ak sa preto k sťažovateľovi pristupovalo výlučne na základe ustanovenia § 59 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, bol takýto postup v súlade so zákonom;
- K námietke nesprávnej aplikácie ustanovenia § 32 ods. 2 stavebného zákona uviedol, že umiestnenie povoľovanej stavby nie je v rozpore s platnou územnoplánovacou dokumentáciou mesta Nitra a vyplýva z územného plánu mesta. Keďže povoľovaná stavba je súčasťou strategického parku a je v zákonomnom rozsahu definovaná v územnom pláne mesta, pred vydaním stavebného povolenia sa nevyžaduje územné rozhodnutie a teda ani územné konanie;
- Zdôraznil, že zastavovací plán bol predložený v rámci prvého stavebného konania, v ktorom sa vydávalo stavebné povolenie na prvý stavebný objekt areálu, pričom riešil priestorové usporiadanie Strategického parku. Vydaním stavebného povolenia pre prvý stavebný objekt sa tento zastavovací plán stal záväzným pre priestorové usporiadanie daného územia;
- K námietke absencie riešenia dopravného napojenia na cestu I/64 odkázal na ustanovenie § 66 ods. 4 písm. d) stavebného zákona, podľa ktorého požiadavky napojenia na pozemné komunikácie sa určujú v podmienkach uskutočnenia stavby podľa potreby. Takáto potreba v administratívnom konaní identifikovaná nebola;
- K námietke absencie posudzovania vplyvov podľa zákona EIA uviedol, že správne orgány boli viazané záväzným stanoviskom Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, sekcie environmentálneho hodnotenia a odpadového hospodárstva, odboru posudzovania vplyvov na životné prostredie č. 28350/2017 zo dňa 19.06.2017, vydaným podľa § 38 ods. 4 zákona EIA, podľa ktorého stavba „Príprava strategického parku Nitra Fáza 2“ v rozsahu stavebných objektov určených v žiadosti o stavebné povolenie je z koncepcného hľadiska v súlade so zákonom EIA, s rozhodnutiami vydanými Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky podľa tohto zákona a ich relevantnými podmienkami;
- Pripomenul, že porušenie ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku sťažovateľ v správnej žalobe nenamietal, preto správny súd nemohol pochybiť, ak takúto otázku neposudzoval;
- Uviedol, že námietka týkajúca sa porušenia Aarhuského dohovoru nekonkretizuje, aké práva mali byť porušené a akým spôsobom, ide len o všeobecné deklarácie.

25. Ku kasačnej sťažnosti sa písomne vyjadrila aj osoba zúčastnená na konaní - spoločnosť Jaguar Land Rover Slovakia, s.r.o. Navrhla kasačnú sťažnosť zamietnuť. Poukázala na viac ako 100 žalôb, ktorými sťažovateľ brojil proti výstavbe strategického prvku v Nitre. Uvedené vníma ako zneužívanie práva zo strany sťažovateľa. Námietky sťažovateľa sú podľa nej nekonkrétne a nedôvodné. Záverom poukázala na princíp proporcionality, ktorý by mal kasačný súd pri posudzovaní kasačnej sťažnosti zvažovať, konkrétne vzťah medzi namietanou nezákonnosťou rozhodnutí správnych orgánov na strane jednej a dôsledkami prípadného vyhovievania kasačnej sťažnosti na strane druhej.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

26. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach

sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania.

27. Vec bola náhodným výberom pridelená do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu. Na základe § 27a ods. A rozvrhu práce Najvyššieho správneho súdu na rok 2023 v znení jeho opatrení č. 5 a č. 6 bola vec prerozdelená do ôsmeho senátu Najvyššieho správneho súdu, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku pod pôvodnou spisovou značkou.

28. S účinnosťou od 1. januára 2023 sa, podľa § 34a v spojení s § 40a ods. 1, 2 a 3 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, nástupcom Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, ako ústredného orgánu štátnej správy pre územné plánovanie okrem ekologických aspektov, výstavbu a vyvlastnenie, stal Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky. V súlade s § 180 ods. 1 a 3 v spojení s § 452 ods. 1 SSP preto od 1. januára 2023 nahradil Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky v postavení žalovaného v tomto kasačnom konaní Úrad pre územné plánovanie a výstavbu Slovenskej republiky a s týmto právnym nástupcom na strane žalovaného aj kasačný súd ďalej konal.

29. Preskúmaním veci dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

30. Úvodom kasačný súd konštatuje, že vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát rozhodoval o kasačných sťažnostiach proti rozhodnutiam správneho súdu vydaným na podklade všeobecných správnych žalôb totožného sťažovateľa, pričom väčšina sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom v posudzovanej kasačnej sťažnosti už bola aj predmetom rozhodovania zo strany kasačného súdu. Kasačný súd vychádzal najmä zo svojich skorších rozsudkov, napr. sp. zn. 7Svk/13/2022 zo dňa 31.05.2023, sp. zn. 5Svk/59/2023 zo dňa 27.06.2024, sp. zn. 1Svk/16/2022 zo dňa 28.03.2024, sp. zn. 7Svk/28/2022 zo dňa 25.04.2024, sp. zn. 7Svk/30/2022 zo dňa 30.05.2024, sp. zn. 6Svk/25/2023 zo dňa 22.08.2024. Z uvedeného dôvodu preto kasačný súd, rešpektujúc svoju judikatúru, nezistiac dôvod sa od nej v tejto veci odkloniť, bude v zmysle § 464 ods. 1 SSP tam, kde je to vhodné, v určitom rozsahu odkazovať na svoje predchádzajúce rozhodnutia (nielen vyššie uvedené) majúce povahu ustálenej súdnej praxe kasačného súdu.

K procesnému postaveniu žalobcu v správnom súdnom konaní

31. Pokiaľ sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že mu prináleží aj postavenie žalobcu ako fyzickej osoby dotknutej rozhodnutím žalovaného na svojich subjektívnych právach z dôvodu vlastníctva pozemkov susediacich s povolenou stavbou, je potrebné uviesť, tieto svoje práva nijako nešpecifikoval. Ak sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukazuje na to, že je (resp. bol) vlastníkom dotknutých pozemkov tu posudzovanej stavby, tieto žiadnym spôsobom nekonkretizuje ich označením či odkazom na relevantné rozhodnutia o vyvlastnení, preto túto námietku posúdil kasačný súd ako nedôvodnú. Zároveň, keďže sa správny súd vysporiadal so všetkými žalobnými námietkami sťažovateľa a žiadnu z nich neoznačil za neprípustnú z dôvodu namietania ukrátenia na subjektívnych právach zainteresovanou verejnosťou (§ 178 SSP), záver o postavení sťažovateľa v správnom súdnom konaní nemal vplyv na vyhodnotenie zákonnosti rozhodnutia správneho súdu.

32. Práve vzhľadom na to, že sťažovateľ opakovane argumentoval znením zákona EIA, vyhodnotil ho správny súd ako v stavebnom konaní vystupujúcu dotknutú verejnosť, t. j. vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitímácii ako zainteresovanú verejnosť. Na tomto závere nebola spôsobilá nič zmeniť ani predmetná sťažnostná námietka, pretože sťažovateľ žiadnym spôsobom ani v správnej žalobe a ani v kasačnej sťažnosti nekonkretizoval pozemky, z vlastníctva ktorých mu malo vzniknúť postavenie účastníka stavebného konania v zmysle § 59 ods. 1 písm. b) stavebného zákona.

33. Kasačný súd zároveň vo vzťahu k právnemu posúdeniu tohto sťažnostného bodu odkazuje s poukazom na § 464 ods. 1 SSP na rozsudok Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5Svk/15/2021 zo dňa 26. apríla 2022, týkajúci sa rovnakého sťažovateľa v obdobnej veci, kde kasačný súd v názorovej zhode so správnym súdom posúdil postavenie sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti v zmysle § 178 ods. 3 SSP v spojení s § 442 ods. 1 SSP: „51. Námietku týkajúcu sa aktívnej žalobnej legitímácie sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú. Tak ako krajský súd, ani kasačný súd nemá z tvrdení sťažovateľa nijako preukázané, že by bol ako fyzická osoba dotknutý stavebným povolením na svojich právach a právom chránených záujmoch tak, ako to predpokladá § 178 ods. 1 SSP. Iné závery nevyplývajú ani z predloženého administratívneho spisu či už z obsahu správnej žaloby alebo kasačnej sťažnosti. V nej sťažovateľ iba stroho konštatuje, že sa cíti byť účastníkom konania odvodzujúc svoje postavenie údajným vlastníctvom priamo susediacich pozemkov. Takéto tvrdenia bez ďalšieho nemohli zvrátiť závery krajského súdu, ktorý vyčerpávajúco odôvodnil postavenie sťažovateľa vyplývajúce zo zákona č. 24/2006 Z. z. ktoré považuje kasačný súd za vecne správne a nevidí dôvod, aby sa od neho odchýlil a posúdil ho v zmysle sťažovateľom prezentovaných záverov.“

K osobe namietaného prednostu Okresného úradu Nitra

34. Vo vzťahu k namietanej zaujatosti A. F. L., H. kasačný súd uvádza, že ide o námietku sťažovateľa, ktorá bola kasačným súdom posudzovaná opakovane v konaniach týkajúcich sa iných stavieb v rámci Automotive Nitra Project a preto kasačný súd odkazuje s poukazom na § 464 ods.1 SSP na rozsudok Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 4Svk/18/2022 zo dňa 27.02.2024: „Sťažovateľ taktiež v kasačnej sťažnosti rozsiahlo popisoval ďalšie jemu známe skutočnosti týkajúce sa osoby A. F. L. H., ktoré mali nasvedčovať jeho predpojatosti, a mali tak zakladať nezákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia aj s poukazom na to, že vo veci rozhodoval orgán, ktorý na to nebol oprávnený. Uvedenou námietkou by sa bolo možné vecne zaoberať len v prípade jej podania v lehote na podanie správnej žaloby. V zmysle koncentračnej zásady je uvádzanie skutkových okolností a právneho posúdenia veci a označovanie dôkazných návrhov v zásade obmedzené, až na výnimky stanovené zákonom v citovanom ustanovení SSP, len do uplynutia lehoty na podanie žaloby. K rovnakým záverom dospel kasačný súd aj v iných prípadoch, napr. rozsudok sp. zn. 1Sžk/42/2019 zo dňa 30. septembra 2021, nasledovne: „V správnom súdnictve platí prísna koncentračná zásada. Uvedené vyplýva z § 62 a 183 SSP, ktoré striktné ustanovujú, že žalobca môže meniť rozsah a dôvody žaloby, rozšíriť alebo doplniť ju o ďalší žalobný návrh alebo o ďalšie žalobné body len v lehote ustanovenej na podanie žaloby. Preto pokiaľ žalobca po uplynutí na podanie správnej žaloby rozšíri alebo doplní žalobu, na obsah takéhoto podania správny súd nebude s výnimkou prípadov a konaní vymedzených v § 134 ods. 2 a v prípadoch uvedených v § 195 a § 418 SSP prihliadať.“

35. Rovnaký záver možno nájsť aj v odbornej spisbe, podľa ktorej „Kasačný súd rozhoduje len na základe skutočností a dôkazov, ktoré obsahuje súdny spis a administratívny spis. Avšak ani v tomto prípade sa nemôžu uplatňovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré nie sú zachytené v spisovom materiáli, práve naopak, jeho obsah je meradlom toho, či tu je daný kasačný dôvod. Preto okrem iného nemôže byť prípustné, aby sťažovateľ oprel svoju kasačnú sťažnosť o procesné skutočnosti, ktoré už mohol a mal uviesť v priebehu konania pred krajským súdom. Kasačný súd teda neprihliadne na skutočnosti, ktoré neboli uplatnené v konaní pred krajským súdom.“ (viď Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 1697).

36. Kasačný súd aj napriek neskorému uplatneniu tejto námietky uvádza, že ak sťažovateľ v kasačnom konaní, v ktorom sa preskúmava zákonnosť rozhodnutia žalovaného zo dňa 03.04.2018, poukazuje na skutočnosť, ktorá mala nastať až v roku 2021, táto by nemohla byť relevantnou pre vyslovenie záveru o zaujatosti prednostu žalovaného v čase vydávania tohto rozhodnutia.

K nesprávnej aplikácii § 32 ods. 2 stavebného zákona

37. Z právneho rozboru § 32 ods. 2 stavebného zákona podľa kasačného súdu vyplýva, že na umiestnenie strategického parku sa nevyžaduje územné rozhodnutie, ak (splnenie podmienok) priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie územia nie je v rozpore s ich umiestnením a? (kumulatívne) vyplýva z územného plánu obce alebo (alternatívne) z územného plánu zóny.

38. Kasačný súd v súvislosti s touto námietkou v zmysle § 464 ods. 1 SSP odkazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5Sžk/26/2020 zo dňa 28.9.2022, týkajúci sa totožného sťažovateľa v obdobnej právnej veci, kde kasačný súd uviedol:

„19. Podľa § 32 ods. 2 stavebného zákona sa územné rozhodnutie nevyžaduje na umiestnenie strategického parku a na prípravu územia na realizáciu strategického parku, na ktoré bolo vydané osvedčenie o významnej investícii podľa zákona č. 175/1999 Z. z., ak priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie územia, ktoré nie je v rozpore s ich umiestnením, vyplýva z územného plánu obce alebo z územného plánu zóny. Jazykový výklad tohto ustanovenia môže zvädzať k záveru, že územné rozhodnutie sa nevyžaduje len na stavbu, ktorá súčasťou strategického parku, ak tento strategický park je - ako celok - významnou investíciou. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky sa však jazykový výklad normy podľa potreby musí doplniť aj inými metódami výkladu, predovšetkým výkladom jej účelom (porov. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 171/05, III. ÚS 341/07, III. ÚS 72/2010, I. ÚS 351/2010 a ďalšie). Ustanovenie § 32 ods. 2 stav. zák. bolo doplnené zákonom č. 254/2015 Z. z., ktorého účelom bolo „zefektívnenie rozhodovacích procesov v súvislosti s významnými investíciami“ (porov. Národná rada Slovenskej republiky, VI. volebné obdobie, tlač 1782 - dôvodová správa). K tomuto ustanoveniu dôvodová správa výslovne uvádzala, že pre „územie, ktoré je dostatočne zaregulované územným plánom obce alebo zóny, a ktoré zároveň je určené na umiestnenie strategického parku, alebo na prípravu územia na realizáciu strategického parku významnej investície, sa nevyžaduje územné konanie“.

20. Podľa § 37 ods. 2 stavebného zákona sa v územnom konaní posudzuje návrh umiestnenia stavby predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov. Ustanovenie § 32 ods. 2 stav. zák. však zreteľne vychádza z toho, že ak je určité územie dostatočne jasne upravené územným plánom obce alebo zóny (jeho regulatívmi priestorového

usporiadania a funkčného využívania, porov. § 139a ods. 1 stavebného zákona) a ak sa zároveň rozhodlo, že toto územie sa pripraví pre strategický park a že táto príprava je významnou investíciou podľa zákona č. 175/1999 Z. z., sú pomery tohto územia dostatočne jasné a nie je potrebné ich skúmať v územnom konaní z hľadísk uvedených v § 37 ods. 2. Zohľadňujúc uvedený účel tak ustanovenie § 32 ods. 2 stavebného zákona treba vykladať tak, že len ak je určené určité územie, kde sa má vybudovať strategický park, a príprava tohto územia je uznaná za významnú investíciu, nie je potrebné územné rozhodnutie nielen pre stavby, ktoré sú súčasťou tejto prípravy územia (§ 1 ods. 12 zákona č. 175/1999 Z. z.), ale ani pre žiadnu stavbu v zmysle § 1 ods. 11 písm. b) cit. zák., ktorá bude v tomto strategickom parku umiestnená, a to aj keď takáto stavba sama osebe nie je uznaná za významnú investíciu.

21. Opačný výklad navyše neprichádza do úvahy ani preto, lebo by vo výsledku viedol až k nepoužiteľnosti časti ustanovenia § 32 ods. 2 stavebného zákona. Ako už bolo uvedené, ustanovenia § 1 ods. 11 a 12 zákona č. 175/1999 Z. z. rozlišujú medzi strategickým parkom a prípravou územia preň. Strategický park podľa cit. § 1 ods. 11 zahŕňa nielen stavby, ale aj pozemky [písm. a)]. Podľa § 1 ods. 2 a 3 cit. zák. však významnou investíciou môže byť vždy a jedine stavba, nie pozemky. Pretože strategický park je súbor pozemkov a stavieb, strategický park ako taký zásadne nemôže byť významnou investíciou. Pokiaľ by sa ustanovenie § 32 ods. 2 stavebného zákona vykladalo tak, že územné rozhodnutie sa nevyžaduje na (1) umiestnenie strategického parku, na ktorý bolo vydané osvedčenie o významnej investícii, ani na (2) prípravu územia na realizáciu strategického parku, na ktoré bolo vydané osvedčenie o významnej investícii, potom by prvú alternatívu reálne nebolo možné naplniť. Nebolo by totiž dobre možné vydať osvedčenie o významnej investícii na celý strategický park, pretože ten ako súbor pozemkov a stavieb ňou ani nemôže byť. Významnou investíciou môžu byť len stavby, a to podľa cit. § 1 ods. 12 zákona č. 175/1999 Z. z. aj stavby súvisiace s prípravou územia pre vznik strategického parku. Už tým, že sa tieto stavby uznajú za významnú investíciu a celé územie strategického parku je dostatočne zregulované územným plánom obce alebo zóny, je dostatočne zrejmé aj celkové územné riešenie strategického parku. Preto sa podľa podaného výkladu nemusí vyžadovať územné rozhodnutie pre žiadnu budúcu stavbu v jeho rámci.“

39. Pre úplnosť kasačný súd uvádza aj právny názor Najvyššieho správneho súdu vyjadrený v rozsudku sp. zn. 10Sžk/20/2021 z 17.02.2023 „(39) ... V zmysle § 32 ods. 2 stavebného zákona sa územné rozhodnutie nevyžaduje nielen na umiestnenie strategického parku, ale ani na prípravu územia na realizáciu strategického parku, na ktoré bolo vydané osvedčenie o významnej investícii (podľa § 1 ods. 3, 8, 11 a 12 zákona č. 175/1999 Z. z.), ak priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie územia, ktoré nie je v rozpore s ich umiestnením, vyplýva z územného plánu obce alebo z územného plánu zóny. Prípravou územia sú podľa § 1 ods. 12 zákona č. 175/1999 Z. z. činnosti nevyhnutné na zabezpečenie realizácie strategického parku, vrátane výstavby alebo pokračovania výstavby súvisiacich a doplnkových stavieb a zariadení a iných obdobných prípravných činností.“

40. V uvedenej právnej veci je teda zrejmé, že stavby, ktoré sa realizujú v rámci stavebného povolenia, sú umiestnené v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou. Ohraničenie plochy strategického parku vyplýva z citovaného osvedčenia o významnej investícii a priestorového usporiadania strategického parku zo zastavovacieho plánu, ktorý bol predložený v rámci stavebného povolenia na prvý stavebný objekt areálu.

K nepredloženiu zastavovacieho plánu a porušeniu § 9 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z. z.

41. Vo vzťahu k námietke nepredloženia zastavovacieho plánu kasačný súd taktiež odkazuje na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť, a to napr. body 34. a 35. rozsudku Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8Sžk/42/2020 zo dňa 24. novembra 2021: „V uvedenej právnej veci je zrejmé, že stavby, ktoré sa realizujú v rámci stavebného povolenia, sú umiestnené v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou Mesta Nitra. Ohraničenie plochy strategického parku vyplýva z osvedčenia o významnej investícii a priestorové usporiadanie strategického parku zo zastavovacieho plánu, ktorý bol predložený v rámci stavebného povolenia na prvý stavebný objekt areálu. Vydaním stavebného povolenia sa zastavovací plán stal záväzným pre priestorové usporiadanie územia.“

42. Pokiaľ ide o nerešpektovanie ustanovenia § 9 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., kasačný súd sa stotožňuje so správnym súdom, že posudzovaná stavba nebola prvou stavbou v rámci celého súboru stavieb a z toho dôvodu nebolo povinnosťou stavebníka v predmetnej veci predkladať zastavovací plán. Ten bol predložený v rámci stavebného povolenia na prvý stavebný objekt areálu, pričom vydaním stavebného povolenia sa zastavovací plán stal záväzným pre priestorové usporiadanie územia. Uvedenú námietku preto kasačný súd hodnotí ako nedôvodnú.

K neriešeniu dopravného napojenia

43. Pri posúdení námietok týkajúcich sa absencie riešenia napojenia na pozemné komunikácie kasačný? súd v zmysle § 464 ods. 1 SSP odkazuje na rozsudok sp. zn. 4Sžk/13/2021 z 27.7.2023, body 49. a 50., riešiaci identické námietky toho istého sťažovateľa.

44. Kasačný súd v tomto rozsudku uviedol:

„49. Podľa § 66 ods. 4 písm. d) stavebného zákona v záväzných podmienkach uskutočňovania stavby sa podľa potreby ďalej určí podrobnejšie požiadavky na uskutočnenie stavby predovšetkým z hľadiska komplexnosti a plynulosti, napojení na siete a zariadenia technického vybavenia, pozemné komunikácie, odvádzanie povrchových vôd, úpravy okolia stavby a podmienok ochrany zelene, prípadne jej premiestnenia.

50. Aj v uvedenom prípade kasačný súd považuje námietky sťažovateľa za nedôvodné, keď požiadavky uvedené v § 66 ods. 4 písm. d) stavebného zákona nie sú povinnými náležitosťami, ale stavebný úrad ich určuje podľa potreby. Vzhľadom na to, že v rámci posudzovania povolenia zmeny stavby pred jej dokončením nešlo o napojenie na pozemnej komunikácie a predmetom tohto stavebného povolenia, ani projektovej dokumentácie nebolo dopravné riešenie, správny orgán prvého stupňa, rovnako ako žalovaný, nevzhládli potrebu vo svojich rozhodnutiach určiť požiadavky napojenia stavby na pozemné komunikácie, čo vo svojich rozhodnutiach i zdôvodnili. Rovnako uvedenú námietku riadne odôvodnil aj správny súd.“

45. K uvedenému kasačný súd dodáva, že predmetom posúdenia boli stavby špecifikované v stavebnom povolení, tu konkrétne „Príprava strategického parku Nitra fáza 2 - stavebný objekt SO 640.2 Verejné osvetlenie parkoviska OV, II. fáza“. Každá stavba pritom môže potenciálne zvýšiť intenzitu dopravy v dotknutej oblasti. To však automaticky neznamená, že uvedené vedie nutne k rozporu s verejným záujmom podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona. Navyše v zmysle § 1 ods. 2 písm. c) zákona č. 175/1999 Z. z. (účinný do 31.10.2021), resp. § 3 ods. 2 písm. e) zákona č. 371/2021 Z. z. o významných investíciách (účinný od 01.11.2021), je každá investícia podľa daných normatívnych ustanovení investíciou vo verejnom záujme.

K posudzovaniu podľa § 24 zákona č. 24/2006 Z. z.

46. Ďalej sa kasačný súd zaoberal kasačnou námietkou spočívajúcou v tvrdení, že v rámci strategického parku neprebehlo zisťovacie konanie v zmysle zákona EIA, pričom ju vyhodnotil ako nedôvodnú. Ohľadom uvedeného kasačný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa, že cieľom zisťovacieho konania je zistiť, či určitá navrhovaná činnosť alebo jej zmena majú alebo nemajú byť predmetom posudzovania vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie. Príslušný orgán na záver vydá rozhodnutie zo zisťovacieho konania, v ktorom rozhodne, či sa daná navrhovaná činnosť alebo zmena činnosti bude posudzovať podľa zákona EIA alebo nie. Je však potrebné zdôrazniť, že v danom prípade predmetom konania nie je preskúmanie zákonnosti rozhodnutí o posudzovaní vplyvov strategického parku na životné prostredie, ale preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým bola povolená stavba „Príprava strategického parku Nitra fáza 2 - stavebný objekt SO 640.2 Verejné osvetlenie parkoviska OV, II. fáza“.

47. Vo vzťahu k sťažnostnému bodu týkajúcemu sa potreby posúdenia vplyvu na životné prostredie kasačný súd uvádza, že predmetná stavba bola posúdená Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie, na základe ktorého bolo vydané rozhodnutie (záverečné stanovisko) Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, odboru posudzovania vplyvov na životné prostredie pod č. 4783/2016-1.7/pl zo dňa 04.11.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2017, v ktorom ministerstvo uviedlo, že účelom navrhovanej činnosti je vybudovanie výrobného závodu zameraného na výrobu a montáž automobilov Jaguar a Land Rover v lokalite strategického parku Nitra s tým, že súčasťou navrhovanej činnosti sú aj súvisiace činnosti externej infraštruktúry, ktorú bude zabezpečovať spoločnosť MH Invest, s. r. o. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na to, že v rámci stavebného konania bolo okresným úradom zabezpečené aj záväzné stanovisko Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, sekcie environmentálneho hodnotenia a odpadového hospodárstva, odboru posudzovania vplyvov na životné prostredie, č. 28350/2017 zo dňa 19.06.2017, vydané podľa § 38 ods. 4 zákona EIA (ďalej aj len „záväzné stanovisko“), podľa ktorého stavba „Príprava strategického parku Nitra Fáza 2“ v rozsahu stavebných objektov uvedených v žiadosti o stavebné povolenie je z koncepčného hľadiska v súlade so zákonom EIA, s rozhodnutiami vydanými Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky podľa tohto zákona a ich relevantnými podmienkami. Pri rozhodovaní bol správny orgán prvého stupňa viazaný rozhodnutiami (záverečnými stanoviskami) vydanými Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky, odborom posudzovania vplyvov na životné prostredie na navrhovanú činnosť „Automotive Nitra Project - Fáza 2“ číslo 4783/2016-1.7/pl zo dňa 04.11.2016 v spojení s rozhodnutím ministra životného prostredia SR zo dňa 13.01.2017 číslo 2930/2017-9.2 (1/2017- rozkl.) a bol povinný vychádzať

zo záverov v nich obsiahnutých. Okresný úrad bol taktiež viazaný aj záväzným stanoviskom Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, vydaným pod č. 44592/2017 dňa 04.10.2017, z ktorého vyplýva, že riešené objekty predmetnej stavby sú z koncepcného hľadiska v súlade so zákonom č. 24/2006 Z. z. a v súlade s rozhodnutiami vydanými Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky podľa tohto zákona ako aj ich podmienkami.

K porušeniu práv vyplývajúcich z § 33 ods. 2 správneho poriadku

48. Vo vzťahu k namietanému porušeniu § 33 ods.2 správneho poriadku kasačný súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom kasačnej sťažnosti uvádza, že predmetná kasačná námietka nebola ako žalobný bod obsiahnutá v podanej správne žalobe, preto sa touto námietkou správny súd ani nemohol bližšie zaoberať a v tomto smere niet správneho súdu čo vytykať. Zároveň, keďže táto námietka nebola obsiahnutá v správnej žalobe, s poukazom na § 441 SSP neprichádza do úvahy prieskum tohto bodu ani zo strany kasačného súdu.

K absencii aplikácie Aarhuského dohovoru

49. Sťažovateľ tvrdil, že správny súd sa nesprávne vysporiadal s potrebou aplikácie Aarhuského dohovoru ako medzinárodnej zmluvy, ktorá má prednosť pred zákonmi. V tejto súvislosti v kasačnej sťažnosti síce poukazoval na znenie a výklad čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, avšak (tak ako v správnej žalobe) neuviedol konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzoval možné porušenie práva na prístup k informáciám, práva účasti na rozhodovacom procese, či prístupu k spravodlivosti, t. j. nekonkretizoval a relevantným spôsobom nezdôvodnil ani nešpecifikoval, v čom toto porušenie vo vzťahu k jeho právnej pozícii spočíva. Kasačný súd uvedenú časť kasačnej sťažnosti vníma len ako množinu formálnych konštatácií, nedisponujúcich argumentačnou úrovňou zákonom predvídanou pre relevantnú kasačnú námietku, a preto neidentifikoval dôvodnosť tejto námietky a rovnako nevidel dôvod na to, aby sa ňou ďalej zaoberal, podobne ako správny súd.

50. V súvislosti nielen s argumentačnou nedostatočnosťou tohto kasačného bodu, ale v nadväznosti na sťažovateľom zvolenú celkovú argumentačnú metodológiu považuje kasačný súd za vhodné pripomenúť už aj Ústavným súdom Slovenskej republiky aprobovaný názor, že miera konkrétosti vyjadrenia a zdôvodnenia žalobného bodu v správnom súdnictve determinuje požadovanú mieru konkrétosti a detailnosti odpovede správneho súdu na taký žalobný bod (III. ÚS 469/2014 zo dňa 12.05.2015). Uvedený názor bol inkorporovaný aj do rozhodovacej praxe kasačného súdu, ako vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžfk/36/2019 zo dňa 26.01.2021, podľa ktorého konkrétnosť žalobných námietok musí nájsť svoje adekvátne premietnutie do konkrétosti argumentácie správneho súdu v odôvodnení jeho rozsudku.

K nevysporiadaniu sa s argumentáciou žalobcu prednesenou na pojednávaní

51. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietol, že súčasťou množiny pochybení správneho súdu je aj nevysporiadanie sa s argumentáciou právneho zástupcu sťažovateľa prednesenou na súdnom pojednávaní pred vyhlásením rozsudku správneho súdu. V zhode s právnym názorom vyjadreným správny súdom kasačný súd uvádza, že správny súd je povinný zohľadniť a vyjadriť sa iba k tej relevantnej argumentácii podporujúcej jednotlivé žalobné body, ktorá mu bola doručená v lehote na podanie správnej žaloby. Keďže pojednávanie pred správny súdom bolo zrealizované výrazne po uplynutí lehoty na podanie správnej žaloby, správny súd nepochybil, ak pri svojej prieskumnej činnosti odmietol prihliadať aj na takúto procesne oneskorenú argumentáciu sťažovateľa.

V. Záver

52. Na základe vyššie uvedených skutočností kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné sťažnostné body či námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Správny súd sa v zákonom predvídanom rozsahu vysporiadal so všetkými žalobnými bodmi, pričom bolo potrebné zohľadniť aj to, že sťažovateľ obdobné skutočnosti namietal vo viacerých správnych súdnych konaniach, z ktorých väčšina už bola správnymi súdmi rozhodnutá, v dôsledku čoho vo vzťahu k niektorým námietkam postačovalo odkázať na závery vyplývajúce z príslušných rozhodnutí kasačného súdu, keďže odpovede na tieto sťažnostné námietky sa už stali súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho správneho súdu.

53. Kasačný súd nedospel k záveru, že by napadnutým rozsudkom bolo zo strany správneho súdu rozhodnuté na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. že by zo strany správneho súdu došlo k porušeniu práv sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

54. Z uvedených dôvodov preto kasačný súd podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

55. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1, § 169 SSP a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania

zo zákona (vo všeobecnosti) nevyplýva. Ďalším účastníkom konania a osobe zúčastnenej na konaní kasačný súd neuložil v kasačnom konaní žiadnu povinnosť, preto im rovnako náhradu trov kasačného konania nepriznal.

56. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.